

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 32 (115) • 12 noiembrie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să fim milostivi!

Avva Dorotei

„Negreșit, nu este faptă mai bună ca milostenia, căci aceasta singură poate mântui pe om, precum zice proorocul: „Mântuirea sufletului este bogăția omului”. Și iarăși în alt loc: „Cu milostenia șterge-ți păcatele tale”. În-suși Domnul a zis: „Fiți milostivi, că și Tatăl vostru cel ceresc este milostiv”. N-a zis: postiți, precum postește și Tatăl vostru cel ceresc; nici n-a zis: fiți curați, precum și Tatăl vostru este curat, ci zice: „Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru cel ceresc este milostiv”. Pentru că numai această faptă bună se aseamănă cu Dumnezeu.”

Cu noi este Dumnezeu

Nimic nu am, nimic nu pot, nimic nu sunt

Claudiu Balan | ortodoxiatinerilor.ro

Alături de Dumnezeu omul întâmpină și trece prin mai multe perioade, sau vârste duhovnicești. Viața în Hristos e relație intimă cu El, e apropiere, cunoaștere, îmbrățișare, ascultare, schimbare, suferință, smerenie, bucurie, iubire.... Dar nu toate deodată, ci alternativ... Dar toate sunt spre creșterea omului nou din ființa noastră și moartea celui vechi.

În relația noastră intimă cu Dumnezeu vin anumite **perioade care sunt menite să vindece, să construiască și să întărească o anumită zonă a ființei noastre**. Suntem în mâna Domnului ca lutul în mâna olarului, face ce vrea cu noi, dar face bine. Ne trece prin multe, doar fiecare experiență e o nuanță / o mângâiere atent apăsată de mâna Lui în lutul ființei noastre. Și de la zi la zi, ceea ce părea bulgăre de lut mort și tare se înmoaie în apa cea vie, se lasă modelat în mâinile Creatorului și ușor ușor ia forma unui vas, iar suprinzător acest vas poate purta în el apa fără s-o verse... deși pentru puțin timp. La început acest vas încă pare rudimentar și neatractiv și chiar nefolositor, dar credincios este Dumnezeu și sânguincios ca să facă acest vas pe zi ce trece mai frumos, mai atractiv și mult mai folositor celorlalți.

Într-una din **etapele relației mele cu Dumnezeu**, undeva prin 2018, la 17 ani de când m-am întors în brațele Lui, am început să-mi dau seama că nimic nu mai merge cum mergea. Aveam mici probleme de sănătate dar care cumulate îmi dădeau o stare de disconfort și realizăm că trupul meu pe zi ce trece îmbătrânește și merge spre boală. Asta îmi arăta ca nu mai sunt tânăr, că nu mai pot face ceea ce făceam cu ceva ani în urmă. Dacă cu ani în urmă lucram până la miezul nopții ore-n șir, și puteam să mă culc și spre dimineață, acum nu mai puteam și aveam dureri de cap, oboseală, dureri de spate, de ochi, de genunchi și toate acestea mă limitau.

Dacă înainte scriam câte un articol în fiecare zi și aveam idei de proiecte permanente și lucram la ele, acum nu mai puteam scrie nimic... Nu mai aveam idei, putere, simțeam că nu mai am ce să ofer.

» pag. 2

Crâmpete din lumina sărbătorii

Biserica este spitalul sufletelor

Protosinghelul Nicodim Mândiță

Precum în spital se vindecă bolnavii trupește de diferite boli, așa și în Biserică bolnavii la suflet se vindecă de felurite boli sufletești și trupești. Casa, *Biserica aceasta* – zice Sfântul Ioan Hrisostom – *este spital duhovnicesc, pentru a vindeca aici rănila ce le vom lua de afară. Biserica este spitalul sufletelor*. Se cade, deci, precum atunci când ne ducem în spital, după ce luăm doctoriile cele potrivite pentru răni, să ieșim; așa și în Biserică, după ce ne alimentăm cu îmbelșugare din Cuvântul lui Dumnezeu, cu cele Sfinte și cu Dumnezeieștile Taine, după sfatul duhovnicilor iscusiți, să ieșim afară (în lume) la lucrul încredințat sau la lupta cea bună. Privitor la aceasta, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, numește Biserica: spital sau casă obștească, casă de oaspeți, han, în pilda omului căzut între tâlhari, despuiat și rănit.

Omul din pilda aceasta este Adam, Eva și oricare dintre păcătoși. Ierusalimul din care s-a pogorât este înfierea, Raiul, credințioșia și viețuirea demnă de om și creștin. Ierihonul e lumea și păcatul care lesne înconjoară. Tâlharii sunt dracii. Rănila sunt patimile rele, păcatele. Samarineanul este Hristos Dumnezeu-Omul. Untdelemnul și vinul sunt milostivirea și iubirea de oameni ale lui Dumnezeu. Casa de oaspeți e Biserica; iar gazda sau îngrijitorul este Petru, Pavel, apostolii și urmașii lor: arhierii și preoții. Cei doi dinari sunt Dumnezeiasca Scriptură a Vechiului și Noului Testament. Ce va mai cheltui e Sfânta Tradiție și orice învățătură folositoare de suflet, vindecătoare de felurite răni sufletești. Înțocirea cu răsplătirea feluritelor învățături și osteneli depuse pentru vindecarea bolnavilor la suflete e a doua venire a lui Hristos cu răsplătirea parțială la judecata particulară și răsplătirea definitivă la Judecata universală.

Cu noi este Dumnezeu

Nimic nu am, nimic nu pot, nimic nu sunt

Claudiu Balan

» După 10 de ani de scris și lucrat în continuu pentru Ortodoxia Tinerilor au urmat 5 ani de zile în care nu am mai scris niciun articol și nici nu am mai publicat vreunul de la alți autori, ca să-mi arate Domnul că toate au fost din puterea și lucrarea Lui nu de la mine. Deși vroiam asta, deși mi-era tare dor, deși ardea în mine dorința să mai îndemn pe tineri către căutarea lui Dumnezeu. Dar nu mai puteam. Cinci ani de tăcere și nelucrare uitându-ma la site-ul ortodoxiatinerilor.ro cum se învechește... și cum mă simt neputincios să mai fac ceva ca să-l înnoiesc. Tot atunci a venit și un accident de mașină care m-a smerit și mai mult și mi-a arătat încă odată patimile din mine și neputințele. Iar ca tabloul să fie complet, nu stăteam bine nici cu banii, nu-mi susțineam familia cum trebuie, nu prea avem clienți pentru site-urile mele. În taberele care le organizam nu mai vorbeam ca înainte ci pur și simplu mă simțeam ca un șofer/ghid care duce oamenii de colo-colo fără a mai reuși să adaug și eu un cuvânt bun la toate aceste pelerinaje. Aproape toate cele materiale ale vieții mele le-am primit și nu eu le-am dobândit cu sudoarea frunții mele și astăzi mă făcea și mai tare să realizez cine sunt și ce am realizat.

Mereu L-am simțit pe Dumnezeu aproape, și atunci îl simțeam la fel, dar observam că ceva se destramă, că nu mai merge cum mergea, că de fapt eu nu mai am puterea să fac ce am făcut. Toată puterea de a face o promisem de la Dumnezeu... dar acum și-a retras-o.

Și am început să simt un firav sentiment de inutilitate sau mai bine zis am început să-mi dau seama că nu stă lumea în loc fără mine, că n-am făcut mare lucru, că nu sunt bun de nimic nici pentru alții, nici pentru familia mea, și că sunt om neputincios și păcătos.

De la o zi la alta acest sentiment se întipărea în mine mai clar, dar stăteam înaintea Domnului liniștit în rugăciune. Până într-o zi când am început să-i zic Domnului sincer: **„Doamne nimic nu sunt, nimic nu pot, nimic nu am...”**

Și am început să-i detaliez în rugăciune toate ale vieții mele... și simțeam cum cu adevărat nimic nu e de la mine, și toate sunt ale Lui, și eu sunt om infinit neputincios. Și văzându-mă și smerindu-mă în acest fel, Domnul m-a mângâiat cu lacrimi și cu pace. Și am simțit îmbrățișarea Lui caldă. O îmbrățișare tăcută care nu consolează prin cuvinte ci doar prin atingere. Simțeam o îmbrățișare dar fără încurajări moraliste de genul: „stai liniștit că tu nu ești așa, tu ești așa și pe dincolo... tu ai făcut bine și ai dres...”. Pur și simplu am fost îmbrățișat într-un rar act de smerenie pentru mine (adică de realizare a ce sunt, adică nimic). E ca și cum Domnul ar fi zis: „Așa este cum zici dar hai vino în brațele Mele” și m-ar îmbrățișa cald și îndelung.

Acestei conștientizări a mele au urmat apoi zile de liniște și de lăsare în voia Lui. Simțind real că sunt nimic, am început să zic: **„Doamne, făcă-Se voia Ta. Fă cu mine ce știi și cum știi, doar să rămân cu Tine!”**.

Acest moment de sinceritatea și conștientizare s-a întipărit în mine ca sigiliul în ceară, lăsând urme clare și modelându-mă așa cum a vrut Dumnezeu. Această etapă a relației mele cu Dumnezeu a fost să ziceam: o vârstă a smereniei... Prima vârstă a smereniei că urmează și altele cu siguranță.

Concluzia mea este că mai devreme sau mai târziu acest moment va sosi și în viața ta. Nu te speria și nu deznădăjdui, aceste momente sunt bune pentru sufletul nostru. Sunt ca o curățire mai pro-

fundă de zgura omului vechi. Dacă nu vom fi pe fază ca să ne vedem pe noi înșine, ca să ne smerim, atunci necazurile și suferințele vieții ne vor duce spre asta.

Societatea modernă ne învață că dacă vrem putem orice și trebuie să avem încredere în noi. Ortodoxia ne învață invers, că nu putem nimic și că în Hristos le putem pe toate. Dar până a le putea pe toate în Hristos trebuie să ne lepădăm de acest „pe toate le pot” și „trebuie să am încredere în mine”. Sfântul Apostol Pavel ne învață acest mare adevăr în **Epistola către Filipeni 4, 13: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește.”**

Și iarăși zice în **Epistola a doua epistolă către Corinteni:**

6. Căci chiar dacă aș vrea să mă laud, nu voi fi fără minte, căci voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, ca să nu mă socotească nimeni mai presus decât ceea ce vede sau aude de la mine.

7. Și pentru ca să nu mă trufesc cu măreția descoperirilor, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un inger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc.

8. Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine;

9. Și mi-a zis: Ți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiesc în mine puterea lui Hristos. **(2 Corinteni 12, 6-9)**

Sfântul Cuvios Iosif Isihastul ne spune același lucru: **„Până când omul nu ajunge la conștiința că este nimic, nu pune început în relația sa cu Dumnezeu.”**. Mai devreme sau mai târziu cele ale vieții tale îți vor arăta acest adevăr. Domnului Se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea! A Lui este puterea și slava! A Lui este a ne milui și mântui pe noi! În mâna Lui sunt toate ale vieții noastre. Închei cu o poezie a martirului din temnițele comuniste, **Costache Ioanid:**

*Nimic nu sunt, un strop de tină
În care ai pus un bob de grâu,
Un ciob în care-aduni lumină
Pustiu din care scoți un râu,
Nimic nu sunt, un rob netrebnic
Chemat ca jugul Tău să-l port
Să dau deoparte piatra rece
Când Tu dai viață vreunui mort
Nimic nu sunt, o cupă spartă
Din care faci un heruvim,
Sunt omul ce te-a dat la moarte
Fără să-i pese de-al Tău chin
Nimic nu sunt, iar Tu ești totul
Și Tu te-ai dat ca preț al meu
Făcând din pieptul meu chivotul
Ce-l poartă-n El pe Dumnezeu
Nimic nu sunt, nimic sub soare
Dar Tu te-ai dat pentru nimic,
În veci să fii mereu mai mare,
Să fiu în veci, mereu mai mic!*